

at blive forflyttet. Den Side af Sagen er ikke afgørende for mig; det, som er afgørende for min Stilling, er det samme, som det ærede Medlem Hr. Povlsen berørte, nemlig at man kan befrygte, at Menighedsraadene vil bruge denne Ret til i samme Sogn at ansætte to Præster af ganske samme Farve. Hvis der f. Eks. er et fast indremissionsk Flertal i Menighedsraadet, kan det befrygtes, at det besætter baade Sognekirken og og Kapellaniet med Indremissionsmænd og fuldstændig holder alle andre Retninger i vor Kirke ude, og er det et grundtvigsk Flertal, der sidder i Menighedsraadet, kan man befrygte noget ganske tilsvarende fra dets Side. Det mener jeg er uheldigt; her vilde netop Ministeriet, hvis denne Bestemmelse ikke gennemførtes, være i Stand til at tage Hensyn til Mindretallets Betjening i det paagældende Sogn.

Angaaende Lovforslaget om Valg af Biskopper maa jeg erklære mig enig med, hvad der blev udtalt af det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersen i Tilslutning til det kirkelige Udvalg Flertal. Jeg tror, det vilde være heldigst, naar Menighederne skal vælge Biskopper gennem Menighedsraadsinstitutionen, at dette skete paa en Forsamling; der vilde man dog kunne tale sig til Rette og muligvis samles om Mænd, der ikke var fuldkommen partiblende og partibundne. Skal de vælges ved almindeligt Listevalg, er det givet, at det bliver de forskellige Partier, der sætter deres Lister ind med paalidelige Partifolk. Jeg tror ikke, det ad den Vej nogen Sinde vil blive muligt at samle to Trediedele af Stemmerne om en Mand. Lypunktet er, at Ministeren saa staar frit med Hensyn til, hvem han vil vælge, og jeg er glad ved Bestemmelsen om, at disse forskellige Bispemner forebringes de samlede Biskopper til en Udtalelse.

Naar dette Kompleks af Love bliver gennemført, hvad det forhaabentlig vil blive i en ikke alt for ændret Skikkelse, er den bred-kirkelige Ordning af Forholdene ikke dermed gennemført. Der staar adskilligt tilbage. Selv om jeg ved, at det kirkelige Udvalg har været overløst med Arbejde og har arbejdet med al priselig Intensitet og Energi, undrer det mig dog, at Udvalget ikke med større Alvor har taget sig af to i Tiden brændende Spørgsmaal; det havde haft fuldt ud Ret dertil efter den Lov, i Henhold til hvilken Udvalget blev nedsat. Det ene, jeg sigter til, er Præsteuddannelsen. Det har i høj Grad undret mig, at det kirkelige Udvalg ikke for Alvor har rørt ved dette Punkt. Her

ønsker jeg en frihedsvenlig, bred-kirkelig Politik gennemført, og jeg tror, at dette ikke lader sig gøre — ja, jeg maa bedrøve det konservative Folkepartis Ordfører (J. Oskar Andersen) hermed —, uden at vi her hjemme stiler mod et Menighedsfakultet. Det næste, der undrer mig, er, at det kirkelige Udvalg ikke med større Alvor har forhandlet Spørgsmaalet om, hvem der skal afgøre, hvad der er evangelisk-luthersk. Denne Sag kom det ærede Medlem Hr. Povlsen ind paa, og han nævnte Højesteretsdommen over Arboe-Rasmussen, der som bekendt blev en Frifindelse. Her ved det ærede Medlem, at der er store Kredse ikke alene af kirkeligt interesserede, men af Jurister, der fuldstændig desavouerer den Fortolkning, som det ærede Medlem i sin Ministerperiode gav af denne Dom.

Det er, naar man gennemlæser Domspræmisserne, ganske utvivlsomt, at det ærede Medlem Hr. Povlsen ikke har Ret i, at Højesteret har fældet nogen som helst Kendelse over, hvorvidt Arboe-Rasmussen var i Strid med det evangelisk-lutherske eller ej; Præmisserne siger udtrykkelig, at angaaende dette anser Højesteret det ikke for nødvendigt at træffe nogen som helst Afgørelse. Den eneste Maade, hvorpaa man kunde faa en saadan Afgørelse fremtunget, vilde være at afskedige Arboe-Rasmussen uden Pension og lade ham anlægge en Erstatningssag mod Ministeriet. Men jeg tror, at alle kirkelige og kristelig vakte Mennesker maa være enige om, at det er meget uheldigt at have Højesteret til at dømme om, hvad der er evangelisk-luthersk og hvad ikke. Hvorfor kan man ikke lade Menigheden bedømme dette selv, men med Bevarelse af det fælles kirkelige? Dette vil kun kunne finde Sted, naar man lader en paa den bredest mulige Basis valgt Forsamling træde sammen, naar en saadan Sag opstaar. Den vil da med aandelig Takt kunne behandle et saadant Spørgsmaal og komme til Afgørelse af, hvorvidt den, om hvem det drejede sig, maatte betragtes som evangelisk-luthersk eller i afgjort Modstrid med det evangelisk-lutherske. Jeg kan med min bedste Villie ikke se, at dette skulde være hverken høj-kirkelig eller reaktionær Kirkepolitik. Jeg mener vedblivende — saa kan ærede Medlemmer og Folk udenfor dette Ting raabe Kirkeforfatning, saa meget de vil —, at det bliver nødvendigt ved en bred-kirkelig Ordning af vore folkekirkelige Forhold, at denne Forsamling en Gang kommer frem. Jeg skal slutte de Bemærkninger, jeg her har gjort vedrørende dette Kompleks af Lovforslag, med at sige, at